

MI A SZEM

fekszik a plázson
olvas ki tudja mit
rág a focacciából
majd újra rág
krétázott puha borítón
ujjai néha egy arcot
takarnak ki
elnéz a vízbe
valakit vár
mintha valami holtváros
csendiszapján járna
és lábujjaival betűzné
utcák iszamodott nevét
úgy néz a vízre
valakit vár
a tenger névtelen sikátoraiból
rág és újra vár
már egészen látszik
ujjai közt az arc
where are you from
faggatnád ha tűzért
hozzád lépne épp hozzád
kicsit remegne a keze
és a láng mögött félrenézne
román vagy moldáv
de káeurópa mindenképp
talán káközép
tavaly a szállóban dolgozó
bolgár lányok néztek így a vízbe
a szeme olyan kék
hogyan belobbantja arcát
elnéz a vízbe
Románia mondja

az m-en még megtorpan a füst
valakit vár
végül is mi a szem kérdeznéd
mikor a szürkület már
a parti homokra zaccoz
végtelen áteresztés
végtelen szarusodás
víz és alkony
vagy alkony
és víz

A CSILLAGOKTÓL MIT

mit kellett volna tanulnunk a csillagoktól
egy rakás haldokló kő
por és gáz
és a törvényektől mit
amelyek szabályt adnak kőnek pornak gáznak

mit kellett volna tanulnunk a csillagoktól
a világegyetem közömbös pulzálásán túl
hogy ami valaha akarta önmagát
most egy másik rendszer
mohó metabolizmusában zúzódik

az idő az anonimitás és a homály
örök jelévé
mit kellett volna tanulnunk a csillagoktól
hogy amikor a rózsák a holdfényben befelé nyílnak
nincs már számunkra kintebb e kintnél

mit kellett volna tanulnunk a csillagoktól
hogy ami gázon át és poron át kövektől zúzva
egy másik rendszer mohó metabolizmusába érkezik

párosodó medúzák fénye szentjánosbogarak
villanyánál szeretkezés

gazdátlan lesz minden fényünk
akár az irgalom

EL SUEÑO DE LA RAZÓN

minek mondani
minek benntartani bármit
egyre kisebb levegőket venni is minek
ahogy a kadétoknak tanították
ki gondolta hogy valaha értelmet nyer ez is
kinn az éjszaka csupa fekete víz
már minden víz fekete éjszaka
gyönyörű ultramarin véraláfutások
a sebek némasága szétterítve
a sebek gazdátlansága szétterítve
nem a bosszú
itt semmi nincs ami ne volna
tökéletesen közömbös irántunk
a levegő a víz a sebek a ropogó vas
a szó ami elhagy
mint a ballaszt
a szó amit elhagyunk
mint a ballasztot
minek a mondható közelébe engedni
az utolsó éjszakát
az utolsó tudónyi oxigént
hogy tudsz a megváltatlanságról
semmi sincs ami ne volna
semmi
csak képzelődsz
képzeled hogy nem vagy egyedül
hogy valaki még élne a kilences rekeszben

magukra hánytak elaludtak
csak képzelődsz
mindent elnyel a fekete víz
mindent befogad a fekete víz
nincs nyomorultabb annál
kit elnyel a mély
nincs áldottabb annál
kit hazaszólít a mély
már odakinn a vízben is
csak a saját érverésed hallod
füled a vason
csak a saját érverésed
füled a vason
te vagy a víz
te az alkony
csak saját érverésed
füled a vason
el sueño de la razón